

imidlertid skulde blive Tilfældet, saa er dette ikke en Lov, som befaler Communalbestyrelserne at komme Arbejdsclassen til Hjælp, men det er kun en Lov, som bemyndiger Communalbestyrelserne til at gjøre det.

S. M. Petersen: Den Bestemmelse, som vi nylig hørte udtale af den ærede Forslagsstiller, nemlig om Lovens Varighed, kunde jeg ønske forandret derhen, at Bemyndigelsen blev vedvarende, indtil Communerne fik den Rettighed over deres egne indre Anliggender, som Grundlovens § 96 har filltet dem i Udfigt. Vi have tidligere vedtaget den samme Bemyndigelse, som her er bragt i Forslag. Jeg tvivler ikke paa, at den ogsaa vil blive vedtaget iaar, eller at den vil blive vedtaget ogsaa for 1857, da Loven nemlig her er foreslaaet at skulle gjælde indtil Udgangen af nævnte Aar; men jeg finder, at det kunde være mere hensigtsmæssigt, at Bemyndigelsen blev givet eengang for alle, da der derved vilde spares Tid, og Enhver veed ligesaavel som jeg, at Tiden her koster Penge. Jeg kan heller ikke troe, at man kunde have Noget derimod, da Grundloven behøver Communerne en Selvstændighed, og det forekommer mig, at det kun er en lille Deel af denne Selvstændighed, der her paa den Maade vilde blive indrømmet. Hvis det Udvalg, som muligviis maatte blive nedfat i denne Sag, ikke maatte fremkomme med et saadant Forslag, skal jeg tillade mig at fremkomme dermed til 2den Behandling.

Indenrigsministeren: Jeg skulde meget ønske, at denne Sag, paa Grund af de nærværende høie Priser og trykkende Forhold i det Hele, som især finde Sted i Kjøbstæderne, men som dog ogsaa kunne finde Sted i enkelte Communer paa Landet, saa hurtigt som muligt maatte gaae igjennem i den Skikkelse, hvori den denne Gang er bleven indbragt. Vil man derimod bringe ind under denne Sag, et almindeligt Spørgsmaal om Communerne's Myndighed, troer jeg ikke, at man gavner den, og navnlig ikke dens hurtige Tilendebringelse.

S. M. Petersen: Det gjør mig ondt, at den høitærede Indenrigsminister har udtalt sig paa den Maade, som steet er, om den af mig bebudede Ændring af Lovudkastet, især deleshed da den høitærede Ministers Udtalelse om den Skjæbne, Loven vilde faae, dersom mit Forslag gik igjennem, ikke var ledsaget af nogen Motivering. Efter denne Udtalelse har jeg Grund til at slutte, at Ministeren vil modsætte sig en sliG Ændring, og dette gjør mig ondt. Jeg skulde imidlertid ønske, at den høitærede Minister, hvis han maatte finde sig besøfet dertil, vilde udtale, hvorfor han troer, at den af mig foreslaaede Ændring vil forsinke Loven. Naar Bemyndigelsen tidligere har været givet, tvivler jeg ikke paa, at den ogsaa vil blive givet i Aar, men hvorfor den saa ikke skulde kunne være saa længe, indtil Communerne faae den dem lovede Myndighed, det kan jeg ikke forstaae.

Lindberg: Jeg kan ikke andet end paa det Bestemteste fraraade, at der foretages nogen- somhelst Forandring ved det foreliggende Ud- kast, medmindre dette skulde være aldeles nød- vendigt; dersom der nemlig er nogen Foran- staltning, der for Øieblikket er paatrængende, saa er det vistnok den, at Communalbestyrel- serne faae en saadan Myndighed som den her foreslaaede, thi dersom det allerede ifjor var ikke alene gavnligt, men i mange Egne af Landet endog nødvendigt, at en saadan Myn- dighed blev givet, saa kan det aldeles ikke feile, at det er i langt høiere Grad nødvendigt iaar. Dette ligger ikke alene deri, at Priserne paa Livsfornödenhederne ere endnu høiere, end de vare ifjor, men ogsaa ganske naturligt deri, at Arbejdsclassen allerede er betydelig svækket ved de foregaaende Aars høie Priser, saa at den aldeles ikke har noget at staae imod med. Jeg skal derfor tillade mig at yttre det Ønske, at denne Sag, om muligt endog ved extra- ordinair Behandling, maa fremmes saa hurtig som muligt.

Indenrigsministeren: Jeg skal slutte mig til det udtalte Ønske, at Loven fremmes saa hurtigt som muligt.